

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII

AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ

HOTĂRÂREA NR. 191
din data de 10.05.2023

Dosar nr. 720/2021
Petiția nr. 6572/02.09.2021
Petenți:

Reclamat: WIZZ AIR HUNGARY LTD. BUDAPEST SUCURSALA OTOPENI

Obiect: se reclamă faptul că petenților li s-a refuzat îmbarcarea pentru a putea călători în Germania, deoarece unul din membrii familiei nu avea viză, nefiind cetățean UE

I. Numele, domiciliul sau reședința părților
Numele, domiciliul, reședința sau sediul petentei
1.

Numele, domiciliul, reședința sau sediul reclamațiilor
2. **WIZZ AIR HUNGARY LTD. BUDAPEST SUCURSALA OTOPENI** cu sediul în Otopeni, Calea Bucureștilor nr. 224E, jud. Ilfov, Aeroportul Internațional Henri Coandă Terminal Plecări I, birourile 1 – 7, cu comunicarea actelor de procedură la sediul procesual ales Petru Buzescu Cabinet de Avocat, str. Emanoil Porumbaru nr. 17, et. 1, ap. 4, Sector 1, București, e-mail: office@buzescu.com , atomescu@buzescu.com

II. Procedura de citare

3. În temeiul art. 20 alin. 4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare a părților.
4. Prin adresa înregistrată sub nr. 6572/01.10.2021 au fost citați petenții iar prin adresa înregistrată sub nr. 7402/01.10.2021 a fost citată partea reclamată, pentru termenul stabilit de Consiliu în data de 26.10.2021.
5. Procedură legal îndeplinită.
6. La ședința de audieri a fost prezent doar partea reclamată, prin reprezentant.
7. Prin adresa înregistrată sub nr. 7478/05.10.2021, petenții au transmis înscrisuri care au fost comunicate părții reclamate în cadrul ședinței de audieri.

8. Prin adresa înregistrată sub nr. 7750/15.10.2021 partea reclamată depune solicitare de comunicare a unor copii lizibile ale petiției și ale anexelor acestora, documente ce le sunt comunicate via e-mail.
9. Partea reclamată depune punct de vedere înregistrat sub nr. 8036/26.10.2021, care este comunicat petenților prin adresa înregistrată sub nr. 8261/02.11.2021.
10. Prin adresa înregistrată sub nr. 8083/27.10.2021 partea reclamată solicita ca actele procedurale să fie comunicate la sediul procesual ales.
11. Petenții depun concluzii scrise prin adresa înregistrată sub nr. 9335/10.12.2021.

III. Susținerile părților

Susținerile petenților

12. Prin petiția înregistrată la CNCD cu nr. 2042/16.03.2021 petenții susțin că în data de 09.07.2021 au achiziționat de la Compania aeriană Wizz Air bilete de avion pentru zborul Cluj Napoca nr. W63365 din data de 19.08.2021, achitând suma de 1386,00 Ron pentru a participa la o întâlnire familială în Germania în orașul Cologne. În data de 19.08.2021 s-au prezentat în fața ghișeului companiei Wizz Air pentru a finaliza formalitățile astfel încât să poată primi documentele de îmbarcare pentru zborul rezervat și plătit. În urma verificărilor efectuate de către reprezentanții Wizz Air din aeroportul din Cluj Napoca, li s-au întors documentele cu mențiunea că A X M B are viza aplicată pe pașaport, motiv pentru care nu putem efectua călătoria.
13. Operatorul aerian Wizz Air din Aeroportul Avram Iancu Cluj-Napoca le-a refuzat îmbarcarea împreună cu copiii invocând o politică internă prezentă pe o pagină de internet care le-a fost prezentată și care spune că singura modalitate prin care un cetățean U.E poate călători în spațiul Uniunii Europene fără viză, este dacă acesta are permis de ședere eliberat de către țara de destinație. Aceasta contrazice în mod evident dispozițiile art. 5 coroborat cu art. 2 alin. (2) din Directiva 2004/38/CE.
14. Se menționează că petenții au mai călătorit cu Compania Wizz Air în trecut cu plecare de la același aeroport și nu au întâmpinat astfel de probleme chiar dacă soțul este cetățean non U.E, și nici nu au solicitat viza nici la acel moment.
15. Se arată că și după refuzul Wizz Air, petenții au fost nevoiți să călătorească până în Germania cu mașina.
16. Pentru a ajunge în Germania cu autovehiculul petenții au trebuit să efectueze o cheltuială suplimentară de câte 351.31 lei și 309 euro pentru carburant la care se adaugă suma de 239.59 lei pentru cazare în scopul de pauză de la condus.
17. Existența unei politici restrictive creată de compania Wizz Air împotriva străinilor cu drepturi egale ca și cetățeni U.E și care potrivit legislației europene beneficiază de libera circulație constituie o discriminare. Mai mult, din jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, Decizia 584/2018, reiese foarte clar că refuzul de intrare într-un anumit stat membru al unui cetățean non U.E nu poate fi decis de către un operator de transport aerian cum este Wizz Air, ci numai de autoritățile statului de destinație.
18. Petenții nu au primit în prealabil vreo decizie motivată de refuz de intrare și din punctul de vedere legal, ei îndeplineau toate condițiile necesare pentru a beneficia în mod concret de dreptul la libera circulație în spațiul Uniunii Europene. Astfel, refuzul Wizz Air de a se îmbarca nu se întemeiază pe nicio baza legală și nici nu este justificat.

19. Petenții susțin că A X M B a mai călătorit în U.E cu Wizz Air fără a fi nevoie de viză, ca membru de familie al unui cetățean român.
20. Prin concluziile scrise înregistrate sub nr. 9335/10.12.2021, petenții arată că se invocă în mod greșit de către partea reclamată excepția lipsei capacității procesuale a Sucursalei din România. Plângerea menționează că faptele sunt săvârșite de Societatea Comercială WIZZ AIR HUNGARY LTD. Relațiile dintre societatea mamă și reprezentanța sa, (sucursală) nu este o chestiune care privește faptele din plângere. Ce este important este că faptele menționate au existat și ele au fost săvârșite de către WIZZ AIR HUNGARY LTD prin reprezentanții săi direcți sau contractuali. Răspunderea pentru respectivele fapte este asumată de către societatea mamă indiferent dacă este sau nu reprezentată în România.
22. În ceea ce privește competența organelor cu activitatea judiciară sau cu puterea sancționatoare împotriva societății WIZZ AIR HUNGARY LTD, trebuie arătat că nu este important doar sediul societății ci și locul săvârșirii faptelor pentru care se cere o cercetare sau o sancționare. Faptele au avut loc pe teritoriul României pentru un zbor care avea ca punct de plecare aeroportul din Cluj-Napoca. Prin urmare, nu poate fi invocată nici lipsa capacității pasive de folosință a societății WIZZ AIR HUNGARY LTD și nici lipsa competenței CNCD.
23. Argumentele dezvoltate în punctul de vedere al WIZZ AIR HUNGARY LTD țin să arate că petentul nu ar fi avut dreptul de călători în Germania pentru că nu avea viză. Pentru a susține acest lucru se arată că, dacă soția sa ar fi avut domiciliu sau reședința în altă țară UE decât România, țara sa natală, atunci nu ar fi avut nevoie de viză pentru a călători, indiferent de statul UE în care se ducea. Astfel, situația juridică a doi soți membri de familie a unui cetățean român ar fi radical diferită în funcție de locul în care acest cetățean român ar avea reședința, recunoscând și asumând astfel că există o discriminare între două persoane străine care au același statut juridic, adică membri de familie al unui cetățean UE.
24. În jurisprudența sa, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a constatat că operatorul aerian nu are atribuțiile agenților de frontieră, astfel încât nu poate refuza îmbarcarea unui membru de familie pe motiv că nu are viză, acest lucru fiind de competența agenților de frontieră, fie a țării de plecare fie cea de primire, refuzul în acest caz, trebuind să fie motivat conform Regulamentului 610/2013. Ori, în prezenta speță, nu doar că WIZZ AIR HUNGARY LTD și-a depășit atribuțiile refuzând îmbarcarea, dar nu a emis niciun înscris care să conțină refuzul și motivarea acestuia.
25. Petenții arată că au călătorit cu mașina două zile mai târziu către Germania după refuzul Wizz Air, ocazie cu care a fost verificat la intrarea în frontierele Schengen fără să fi existat o problemă. Prin urmare, agenții de frontieră care sunt abilitați de lege i-au lăsat să treacă cu actele așa cum au fost prezentate către Wizz Air și aceasta din urmă, care nu avea nicio abilitare nu ne-a lăsat.
26. Se solicită constatarea existenței unei practici discriminatorii și sancționarea acesteia potrivit legii.
27. Se depun înscrisuri.

Sușinerile părții reclamate

28. Prin punctul de vedere depus, înregistrat sub nr. 8036/26.10.2021, partea reclamată invocă:

- lipsa calității procesuale de folosință a Wizz Air - Sucursala Otopeni
- lipsa calității procesuale active a trei din cei patru petenți, respectiv A E P M B, E N M B și H M B, iar pe fond să se constate că nu se întrunesc elementele constitutive ale vreunei fapte de discriminare

29. Conform celor susținute în petiție, la 19.08.2021, pe Aeroportul Cluj, pasagerului A X M B s-a refuzat îmbarcarea pe zborul companiei Wizz Air pe ruta Cluj-Napoca - Cologne (Koln), Germania, întrucât acesta nu deținea o viza pentru a călători din România în Germania.

30. Cu privire la ceilalți membri ai familiei, soția și cei 2 copii, rezultă din documentele anexate petiției ca aceștia sunt cetățeni români, îndeplineau condițiile de călătorie și au prezentat documente de călătorie corespunzătoare: copie pașaport valabil emis de Ecuador, neavând aplicată vreo viză pentru Germania; vizele de intrare ieșire la punctele de frontieră Ungaria-România, aplicate pe 27.08.2021. Din ordinea aplicării, rezultă că vizele de acces auto la punctele de trecere rutieră a frontierei au fost aplicate pe sensul de intrare, Ungaria- România, permis de ședere emis de autoritățile române pentru A X M B, cu o perioadă de valabilitate de 10 ani.

31. Operatorul aerian care a efectuat zborul este WIZZ Air Hungary, o societate înregistrată și funcționând în Ungaria. Wizz Air are înregistrată o sucursală în România, WIZZ Air Hungary Limited Budapest. Sucursala Otopeni ("Sucursala"), însă Sucursala nu are calitatea de operator aerian (se anexează extras privind Sucursala din baza de date Recom Online a Registrului Comerțului). Sucursala nu este implicată în operațiunile aeriene de zbor și nici în relația contractuală dintre pasageri și operatorul aerian Wizz Air. Sucursala nu îndeplinește nicio funcție de reprezentare a companiei mama Wizz Air în relația cu pasagerii, așa cum în mod eronat s-a indicat în petiție. Sucursala nu are personalitate juridică proprie, deci nu poate fi parte reclamantă.

32. Operațiunile de handling la sol, inclusiv serviciile privind pasagerii, cum ar fi efectuarea formalităților de check-in și îmbarcare, nu sunt efectuate de personal angajat al Wizz Air sau al Wizz Air - Sucursala Otopeni, ci de terți prestatori de servicii de handling. Astfel de terți prestatori de servicii pot să fie direct aeroporturile respective (care pot furniza astfel de servicii de handling) sau o companie specializată de handling care operează pe respectivul aeroport.

33. Pe Aeroportul Cluj, serviciile de handling pasageri sunt îndeplinite pentru Wizz Air de furnizorul Menzies Aviation, una dintre cele mai mari companii specializate de servicii la sol din domeniul aviatic. Așadar, agenții de handling de la sol nu erau angajați sau prepuși ai Wizz Air, ci angajați ai Menzies Aviation.

34. Agenții de handling de la sol sunt ținuti, pe de o parte, să respecte regulile din Manualul de manipulare/deservire la sol al fiecărei companii aeriene pentru care prestează servicii, iar, pe de altă parte, reglementările aplicabile privind condițiile de călătorie între diverse țări. În cazul de față, sunt incidente reglementările privind condițiile de călătorie dintre România (țara membră UE, dar care nu este parte a spațiului Schengen) și Germania (țară membră UE și membră a spațiului Schengen).

35. Este eronată mențiunea, prin care petenții susțin ca „ne-a fost refuzată îmbarcarea împreună cu copiii noștri invocând o politica internă prezentată pe o pagina de internet

care ne-a fost prezentată și care spune ca singura modalitate prin care un cetățean UE poate calatori în spațiul Uniunii Europene fără viza este dacă acesta are permis de ședere eliberat de țara de destinație.” Nu a fost invocată nicio politică internă a Wizz Air care să stabilească condițiile de călătorie între Germania și România în baza cărora să îi fi fost refuzată imbarcarea petentului A X M B. Documentul anexat de petent nu este un document emanând de la Wizz Air, întrucât nu apare nicăieri vreo indicație a emiterii lui de Wizz Air.

36. Chiar și documentul anexat de petenți, intitulat „Germany - Destination visa” menționează drept condiție existența unei vize - „Visa required”, incluzând și niște excepții, care nu sunt incidente în prezenta cauză.

37. Petentul A X M B susține că a mai călătorit în trecut de la același aeroport către Germania, chiar cu Wizz Air, fără a-i fi necesară viza, însă nu face nicio dovadă în acest sens.

38. Se depun înscrișuri.

IV. Cadrul legal aplicabil

39. Prevederile legislative relevante în prezenta cauză sunt următoarele:

✓ **Constituția României**

Art. 1 - Statul român

(3) „România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme, în spiritul tradițiilor democratice ale poporului român și idealurilor Revoluției din decembrie 1989, și sunt garantate.”

Art. 15 - Universalitatea

(1) „Cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea.”

Art. 16 - Egalitatea în drepturi

(1) „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

(2) Nimeni nu este mai presus de lege.”

Art. 20 - Tratatul internațional privind drepturile omului

(1) „Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile.”

Art. 26 - Viața intimă, familială și privată

(1) „Autoritățile publice respectă și ocrotesc viața intimă, familială și privată.

(2) Persoana fizică are dreptul să dispună de ea însăși, dacă nu încalcă drepturile și libertățile altora, ordinea publică sau bunele moravuri.

Art. 53 - Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți

(1) „Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav.

(2) Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.”

✓ **O.G 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată**

Art. 2

(1) „Orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenența la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

(3) „Sunt discriminatorii potrivit prezentei ordonanțe, prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane, pe baza criteriilor prevăzute la alin(1), față de alte persoane, în afara cazului în care aceste prevederi, criterii sau practici sunt justificate obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a aceluia scop sunt adecvate și necesare”.

✓ **Ordinul nr.144/2008 privind procedura de soluționare a petițiilor și sesizărilor**

V. Principiile de analiză

40. Curtea Constituțională a reținut că principiul egalității consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituția României nu înseamnă uniformitate, așa încât, dacă:

- la situații egale trebuie să corespundă un tratament egal,
- la situații diferite, tratamentul juridic nu poate fi decât diferit. Egalitatea părților nu exclude, ci chiar implică un tratament juridic diferențiat în această situație.

41. În cazul discriminării substanțiale sau de facto, atunci când se tratează într-o manieră identică două sau mai multe persoane sau situații care sunt în fapt diferite, Curtea Constituțională a arătat că tratarea diferită a unor probleme ce țin de inegalitate nu este numai permisă, ci chiar cerută.

42. Principiul egalității nu înseamnă uniformitate așa încât, dacă la situații egale trebuie să corespundă un tratament egal, la situații diferite tratamentul nu poate fi decât diferit.

43. Suntem în prezența discriminării directe atunci când o persoană este tratată în mod nefavorabil, prin comparație cu modul în care au fost sau ar fi tratate alte persoane aflate

Într-o situație similară, iar motivul acestui tratament îl constituie o caracteristică concretă a acestora, care se încadrează în categoria "criteriului protejat".

44. Natura discriminării, sub aspectul ei constitutiv, decurge tocmai din faptul că diferența de tratament este determinată hotărâtor de existența unui criteriu, ceea ce presupune o relație de cauzalitate între tratamentul diferit imputat și criteriul invocat în situația persoanei care se consideră discriminată. Art. 2 alin. (1) din O.G. nr. 137/2000 nu conține o listă exhaustivă a criteriilor de discriminare deoarece criteriile *expressis verbis* enumerate de lege sunt completate cu sintagma „*sau orice alt criteriu*” ceea ce, practic, oferă posibilitatea reținerii și a altor criterii nespecificate de lege, în săvârșirea unei fapte de discriminare. Condiția criteriului ca mobil determinant trebuie interpretată în sensul existenței ca element care este concretizat, materializat, care constituie cauza actului sau faptei de discriminare și care, în situația inexistenței sau, după caz, a îndeplinirii condiției criteriului, nu ar determina săvârșirea discriminării.

45. De asemenea, o faptă poate fi considerată faptă de discriminare dacă atinge un drept, oricare dintre cele garantate de tratate internaționale ratificate de România sau cele prevăzute de legislația națională.

46. În anumite situații legislația europeană și cea a României prevede posibilitatea justificării obiective a unei fapte de diferențiere. Justificare obiectivă include existența unui scop legitim, atins prin metode adecvate și necesare. În analiza scopului legitim, trebuie analizată existența acestui scop raportat la dreptul atins prin diferențiere. În analiza metodei adecvate și necesare, trebuie analizat dacă prin metoda aleasă se atinge scopul dorit, și dacă există sau nu alte metode prin care scopul poate fi atins, fără a crea o situație de diferențiere. În hotărârea dată în cazul Thlimmenos împotriva Greciei din 6 aprilie 2000, CEDO a concluzionat că „*dreptul de a nu fi discriminat, garantat de Convenție, este încălcat nu numai atunci când statele tratează în mod diferit persoane aflate în situații analoage, fără a oferi justificări obiective și rezonabile, dar și atunci când statele omit să trateze diferit, tot fără justificări obiective și rezonabile, persoane aflate în situații diferite, necomparabile*”.

VI. Aplicarea principiilor la speță. Motivele de fapt și de drept

47. **În fapt**, Colegiul Director reține că petentului, cetățean ecuadorian, deținător de permis de ședere pe termen lung în UE, căsătorit cu persoană de cetățenie română, reclamă faptul că, în data de 19.08.2021, prezentându-se la ghișeul companiei Wizz Air pentru finalizarea formalităților pentru a primi documentele de îmbarcare, pentru zborul Cluj Napoca nr. W633365, i-a fost refuzat îmbarcarea pentru zborul spre Germania, pe motiv că este cetățean non-UE și nu are viză aplicată pe pașaport, pentru țara de destinație.

48. **În drept**, Colegiul director trebuie să aprecieze în ce măsură obiectul sesizării este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, potrivit atribuțiilor și domeniului de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, iar art. 63 din Procedura Internă de Soluționare a Petițiilor și Sesizărilor, prevede: „(1) Colegiul director se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care nu mai necesită, în tot sau în parte, analizarea în fond a petiției”.

49. Astfel, Colegiul urmează a analiza excepția lipsei calității procesuale de folosință a Wizz Air - Sucursala Otopeni și excepția lipsei calității procesuale active a trei din cei patru petenți.

50. În privința excepției lipsei calității procesuale de folosință a Wizz Air - Sucursala Otopeni, invocată de către partea reclamată, Colegiul director urmează a o respinge pe considerentul că petiția a fost formulată împotriva WIZZ AIR HUNGARY LTD. BUDAPEST - SUCURSALA OTOPENI, prin reprezentanții săi direcți, aceasta fiind și citată. Mai mult, la dosar este depus punctul de vedere ce reprezintă interesele *"WIZZ AIR HUNGARY Zrt (denumirea în limba engleza Wizz Air Hungary Ltd.), cu sediul în Str. Koer nr. 2/A, Clădirea B, Etajele II-V, H-I 103 Budapesta, Ungaria, înregistrată la Curtea Metropolitană sub nr. 01-10-140174 („Wizz Air”) și ale Wizz Air Hungary Ltd. Budapest - Sucursala Otopeni (“Wizz Air - Sucursala Otopeni”), cu sediul în Oraș Otopeni, Calea BUCUREȘTILOR, Nr. 224E, Aeroportul Internațional Henri Coandă Terminal Plecări I, birourile 1-7, 075150, Etaj 2, Județ Ilfov”.*

51. În ceea ce privește excepția lipsei calității procesuale active a celor 3 petenți, respectiv A E P M B, E N M B și H M B, Colegiul director urmează a o respinge pe considerentul că toți membrii familiei au avut un interes legitim în speța suspendată dezbaterii, tuturor membrilor familiei (soț, soție și cei doi copii) li s-au returnat documentele, chiar dacă doar un membru al familiei nu deținea pe pașaport viză pentru a călători din România în Germania, nefiind cetățean al Uniunii Europene.

52. Coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare republicată. Astfel, Colegiul analizează în ce măsură obiectul unei petiții întrunește, în prima instanță, elementele art. 2 al O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, cuprins în Capitolul I Principii și definiții al Ordonanței și subsecvent, elementele faptelor prevăzute și sancționate contravențional în Capitolul II Dispoziții Speciale, Secțiunea I-VI din Ordonanță. În măsura în care se reține întrunirea elementelor discriminării, așa cum este definită în art. 2, comportamentul în speță atrage răspunderea contravențională, după caz, în condițiile în care sunt întrunite elementele constitutive ale faptelor contravenționale prevăzute și sancționate de O.G. nr. 137/2000.

53. Potrivit O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, prin discriminare se înțelege acel tratament diferențiat ce are la bază un criteriu, dintre cele prevăzute în lege, și care are drept scop sau efect un tratament injust raportat la o speță dată.

54. Colegiul director analizează dacă în cazul semnalat de către petentă se întrunesc condițiile pentru existența unei fapte de discriminare.

55. Pentru ca o faptă să fie calificată discriminatorie trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) existența unui tratament diferențiat a unor situații analoge sau omiterea de a trata în mod diferit situații diferite, necomparabile;

b) existența unui criteriu de discriminare conform art. 2 alin. (1) din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată;

c) tratamentul să aibă drept scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a unui drept recunoscut de lege.

56. Reținând în coroborare cu aceste aspecte definiția discriminării, astfel cum este reglementată de articolul 2 alin. (1) din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Colegiul director se raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale art. 2 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată. Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art. 2, alin. (1) deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. (1), și trebuie să se refere la persoane aflate în situații comparabile, dar care sunt tratate în mod diferit datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată anterior, pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

57. Un aspect definitoriu al discriminării îl constituie faptul că diferența de tratament este bazată pe o caracteristică, respectiv un criteriu interzis. Ca atare, tratamentul aplicat trebuie să fie diferit de cel care a fost sau ar fi aplicabil unei persoane dintr-un grup relevant în circumstanțe similare sau comparabile.

58. Or, discriminarea directă presupune atingerea adusă beneficiului unui drept al persoanei discriminate tocmai datorită apartenenței acesteia la un grup (de exemplu rasă, etnie sau religie etc.) sau al unei caracteristici individuale (dizabilitate, gen, vârstă, boală cronică etc.). Din acest punct de vedere, discriminarea directă presupune o legătură de cauzalitate identificabilă între actul sau faptul diferențierii și apartenența la una dintre caracteristicile sau la unul dintre criteriile cuprinse în norma juridică și individualizate în cazul persoanei care este supusă discriminării. Această legătură de cauzalitate reiese din definiția cuprinsă în art. 2 al O.G. nr. 137/2000, în particular, prin utilizarea sintagmei „pe bază de”, dispunând că prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință „pe bază de (...)”. Legătura de cauzalitate presupune considerarea motivului sau a motivelor care au stat la baza actelor aplicate în cauzele de discriminare (tratament diferențiat) și impun a analiza un criteriu interzis (origine rasială, etnie, vârstă, dizabilitate, sex, religie, convingeri, etc.) invocat de petenți, constituie un factor relevant sau determinant în acțiunea sau inacțiunea imputată părții reclamate.

59. Astfel, o faptă poate fi considerată discriminatorie, dacă aduce atingere unui drept, oricare dintre cele prevăzute și garantate de tratatele internaționale ratificate de România sau cele prevăzute de legislația națională, după cum dispune și O.G. nr.137/2000, care la art.1 alin. 2 prevede că ”Principiul egalității între cetățeni, al excluderii privilegiilor și discriminării, sunt garantate în special în exercitarea următoarelor drepturi: (...) art. 2 alin. 1(...) restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de

egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, (...)”, precum și Protocolul nr.12 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art.1 alin.1 ”Exercitarea oricărui drept prevăzut de lege, (...)”.

60. Potrivit art. 20 alin. (6) al O.G. nr. 137/2000 prevede: *„Persoana interesată are obligația de a dovedi existența unor fapte care permit a se presupune existența unei discriminări directe sau indirecte, iar persoanei împotriva căreia s-a formulat sesizarea îi revine sarcina de a dovedi că faptele nu constituie discriminare. În fața Colegiului director se poate invoca orice mijloc de probă, inclusiv înregistrări audio și video sau date statistice.”* În acest sens, Colegiul director reține că în materia discriminării sarcina probei este împărțită între petent și partea reclamată, în sensul că petentului îi revine sarcina să dovedească existența unor fapte care permit a se presupune existența unei discriminări, iar părții reclamate îi revine sarcina de a demonta prezumția de discriminare, în caz contrar urmând să răspundă pentru săvârșirea faptei de discriminare. Trebuie subliniat faptul că, conform legislației specifice în materie, în sarcina petentului cade obligația de a proba săvârșirea unor fapte, fapte probate la nivel de certitudine.

61. Din ansamblul mijloacelor de probă și a înscrisurilor depuse de părți la dosarul cauzei, Colegiul director constată că nerespectarea legislației internaționale în vigoare a dus la refuzul îmbarcării petentului, în sensul că nu a prezentat documentele necesare în vederea călătoriei în țara de destinație, respectiv viza pentru Germania sau permis de ședere care să îndeplinească condițiile prevăzute de Art. 10 din Directiva 2004/38/CE care să îl scutească de la a deține viza; pentru intrarea pe teritoriul Germaniei a unui cetățean non-UE, autoritățile au instituit obligativitatea prezentării unei vize de către cetățeanul non-UE, chiar dacă acesta este membru de familie al unui cetățean UE și călătorește alături de acesta, condiție neîndeplinită de către petent. De asemenea, petentul nu deținea asupra sa nici o Carte de rezidență pentru membru de familie al unui cetățean UE, singurul document care, potrivit legii, ar fi putut conduce la exceptarea acestuia de la obligativitatea deținerii vizei pentru a intra pe teritoriul Germaniei, chiar și în condițiile în care călătorește însoțit de soția sa, cetățean român, Stat Membru UE;

62. Articolul 5 din Directiva 2004/38 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora prevede la alin. (2) că *”Membrilor de familie care nu au cetățenia unui stat membru li se cere numai să posede o viză de intrare în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 539/2001 sau, dacă este cazul, cu legislația internă. În sensul prezentei directive, deținerea permisului de ședere valabil menționat la articolul 10 scutește membrii de familie de obligația de a obține o viză. Statele membre acordă acestor persoane toate facilitățile pentru a obține vizele necesare. Aceste vize se eliberează gratuit, în cel mai scurt termen și pe baza unei proceduri accelerate.* La alin. (3) Directiva prevede *”Statal membru gazdă nu aplică ștampila de intrare sau de ieșire în pașaportul membrilor de familie care nu au cetățenia unui stat membru, dacă aceștia prezintă permisul de ședere menționat la articolul 10. ”*

63. Art. 10 din aceeași Directiva 2004/38 prevede: *”(1) Dreptul de ședere al membrilor de familie ai unui cetățean al Uniunii care nu sunt resortisanți ai unui stat membru se confirmă prin eliberarea unui document intitulat „Permis de ședere de membru de familie pentru un cetățean al Uniunii în termen de cel mult șase luni de la data la care aceștia prezintă cererea. O confirmare a depunerii cererii pentru permisul de ședere se eliberează imediat. ”*

64. În ceea ce privește valabilitatea permisului menționat la Art. 10 din Directiva 2004/38, Art. 11 din aceeași Directiva 2004/38 menționează că: *„(1) Permisul de ședere prevăzut la articolul 10 alineatul (1) este valabil timp de cinci ani de la data eliberării sau pe perioada prevăzută de ședere a cetățeanului Uniunii, în cazul în care această perioadă este mai mică de cinci ani. ”*

65. Astfel, singurul document recunoscut de către legiuitorul european ca instituind un regim derogatoriu de la obligativitatea deținerii vizei de către resortisanții unor țări terțe ce dețin calitatea de membri de familie ai unor cetățeni UE este reprezentat de către acest *„Permis de ședere de membru de familie pentru un cetățean al Uniunii”* — orice alt document sub titulatura de „permis de ședere” eliberat de către autoritățile naționale ale statelor membre neconducând la scutirea de la obligația deținerii vizei de către cetățenii non-UE.

66. Procedura de eliberare a acestor **permise de ședere** de membru de familie pentru un cetățean al Uniunii a fost transpusă în legislația națională prin dispozițiile OUG nr. 102/2005 privind libera circulație pe teritoriul României a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene, Spațiului Economic European și a cetățenilor Confederației Elvețiene.

67. Astfel, potrivit legii române, terminologia utilizată de către legiuitor pentru a se referi la *„Permisul de ședere de membru de familie pentru un cetățean al Uniunii”* este aceea de *„Carte de rezidență pentru membrul de familie al unui cetățean al Uniunii Europene”* - sintagmă în mod voit diferită pentru a evita confuziile între acest document special și *„permisele de ședere”* eliberate conform legislației naționale oricărui străin. În acest sens, potrivit dispozițiilor art. 16 alin. (1) din OUG nr. 102/2005 *“în vederea luării în evidență și eliberării cărții de rezidență, membrii de familie prevăzuți la art. 12 alin. (2) trebuie să depună la sediul formațiunii teritoriale competente a Oficiului Român pentru Imigrări, în termen de 3 luni de la data intrării pe teritoriul României, o cerere însoțită de următoarele documente:*

a) pașaport valabil;

b) actul de stare civilă care atestă existența căsătoriei sau, după caz, documentul care atestă legătura de rudenie cu cetățeanul Uniunii Europene, în condițiile art. 9 alin. (6).

(...)

(4) La depunerea cererii prevăzute la alin. (1) organele competente eliberează solicitantului o adeverință care face dovada dreptului de rezidență până la eliberarea cărții de rezidență. Cartea de rezidență va fi eliberată în cel mult 90 de zile de la depunerea cererii.

(...)

(6) Dacă, pe baza verificărilor prevăzute la alin. (5), organele competente care au primit cererea constată că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de prezenta ordonanță de urgență, eliberează solicitantului "cartea de rezidență pentru membrul de familie al unui cetățean al Uniunii Europene", în termenul prevăzut la alin. (4). ”

68. În ceea ce privește perioada de valabilitate a acestui document, se menționează la art. 17 din OUG nr. 102/2005 că *„valabilitatea cărții de rezidență prevăzută la art. 16 alin. (4) este de până la 5 ani de la data emiterii, dar nu mai mare decât perioada de rezidență a cetățeanului Uniunii Europene al cărui membru de familie este.”*

69. Potrivit art. 5 din OUG nr. 102/2005, **scutirea cetățeanului străin membru de familie al unui cetățean al Uniunii de obligativitatea deținerii unei vize valabile pentru țara de destinație intervine numai atunci când acesta deține o „Carte de**

rezidentă pentru membru de familie al unui cetățean al Uniunii Europene” - iar nu în ipoteza deținerii oricărui permis de ședere eliberat într-un stat membru UE.

70. Există o distincție între **"cartea de rezidență pentru membrul de familie al unui cetățean al Uniunii Europene"**, reglementată de dispozițiile OUG nr. 102/2005, și **permisele de ședere temporare sau permanente eliberate de către statele membre conform legislației lor naționale** - acestea din urmă neconducând la exceptarea persoanei de obligativitatea prezentării unei vize de intrare valabile pentru statul de destinație.

71. În acest sens, dispozițiile OUG nr. 194/2002 privind regimul străinilor reglementează condițiile și diferitele tipuri de permise de ședere ce pot fi eliberate cetățenilor străini, independent de existența sau nu a unui grad de rudenie al acestora cu cetățeni ai României, fiind recunoscute următoarele forme de permise de ședere:

“(1) străinului căruia i s-a acordat sau, după caz, i s-a prelungit dreptul de ședere în România i se eliberează de către Inspectoratul General pentru Imigrări un permis de ședere, după cum urmează:

a) permis de ședere temporară, străinului căruia i s-a prelungit dreptul de ședere temporară acordat prin viza de lungă ședere, cu excepția dreptului de ședere temporară în scop de muncă sau de detașare, ori, după caz, i s-a acordat acest drept fără obligativitatea obținerii unei vize;

b) permis unic, străinului căruia i s-a prelungit dreptul de ședere temporară în scop de muncă sau, după caz, i s-a acordat acest drept fără obligativitatea obținerii unei vize;

Cartea albastră a UE, străinului căruia i s-a prelungit dreptul de ședere temporară în scop de muncă în calitate de lucrător înalt calificat sau, după caz, i s-a acordat acest drept fără obligativitatea obținerii unei vize;

c) permis de ședere în scop de detașare, străinului căruia i s-a prelungit dreptul de ședere temporară în scop de detașare sau, după caz, i s-a acordat acest drept fără obligativitatea obținerii unei vize;

d¹) permis ICT, străinului căruia i s-a prelungit dreptul de ședere temporară în scop de detașare în calitate de lucrător ICT sau, după caz, i s-a acordat acest drept fără obligativitatea obținerii unei vize;

d²) permis „mobile ICT”, străinului căruia i s-a prelungit dreptul de ședere temporară în scop de detașare în calitate de lucrător ICT în cadrul mobilității pe termen lung; permis de ședere pe termen lung, străinului căruia i s-a acordat dreptul de ședere pe termen lung.”

72. De subliniat faptul că permisul de ședere și cartea de rezidență pentru membru de familie a unui cetățean UE sunt două documente distincte, care au baze legale diferite. Pentru permisul de ședere, legislația națională sau europeană nu prevede nicio derogare pentru posesorii unor asemenea permise de ședere de la regimul normal al vizelor. Scutirile/derogările de la regimul normal al vizelor sunt aplicabile doar cu privire la cartea de rezidență pentru membru de familie a unui cetățean UE, așa cum rezultă din legislația europeană.

73. În conformitate cu prevederile Directivei 2004/38 și a OUG 102/2005, cu modificările ulterioare, cartea de rezidență pentru membru de familie a unui cetățean UE poate fi emisă de România numai unor cetățeni ale unor state non-UE, care sunt membri de familie ai unui cetățean al unui alt Stat Membru UE (altul decât România), în condițiile în

care cetățeanul altui Stat Membru UE își stabilește reședința în România conform dreptului de libera circulație al cetățenilor UE în cadrul UE.

74. În consecință, cetățeanul de naționalitate ecuadoriană, ca soț al unei cetățene române, ar fi putut obține o carte de rezidență/un permis de rezidență menționat la art. 10 din Directiva 2004/38 numai dacă soția sa româncă și-ar fi stabilit reședința într-o altă țară membră UE decât România, conform reglementarilor emise de respectivul alt Stat Membru UE în aplicarea prevederilor Art. 10 din Directiva 2004/38.

75. Din înscrisurile depuse la dosar, Colegiul director reține că pentru intrarea pe teritoriul Germaniei a unui cetățean non-UE, autoritățile germane au instituit obligativitatea prezentării unei vize - condiție neîndeplinită de către petent. De asemenea, petentul nu deținea asupra sa nici o Carte de rezidență pentru membru de familie a unui cetățean UE, singurul document care, potrivit legii, ar fi putut conduce la exceptarea acestuia de la obligativitatea deținerii vizei pentru a intra pe teritoriul Germaniei, chiar și în condițiile în care călătorea însoțit de soția sa, cetățean român, stat membru UE.

76. De asemenea, Colegiul director reține că petentul deținea asupra sa doar pașaportul său emis de Ecuador, fără nicio viză pentru Germania și un „permis de ședere” valabil pe 10 ani, eliberat de autoritățile române în conformitate cu prevederile OUG nr. 194/2002, fără a prezenta Cartea de rezidență pentru membru de familie a unui cetățean UE eliberată în conformitate cu dispozițiile art. 10 din Directiva nr. 2004/38, respectiv potrivit prevederilor OUG nr. 102/2005. În aceste condiții, constatând faptul că petentul nu deține unicul document prevăzut de lege care ar putea să permită exceptarea acestuia de la obligativitatea deținerii unei vize de intrare pe teritoriul țării membră UE în care dorește să călătorească (Germania), agenții de handling au procedat în mod corect la refuzul îmbarcării acestuia.

77. Raportat la susținerile petenților și înscrisurile depuse la dosar, Colegiul director constată că refuzul la îmbarcare a fost cauzat de faptul că acesta nu a prezentat documente de călătorie corespunzătoare care să îi permită călătoria la bordul aeronavelor Wizz Air către destinația Germania (nu deținea viză valabilă pentru a călători cu transportul aerian dintr-o țară non-Schengen – România într-o țară Schengen - Germania), nicidecum de vreun considerent legat de naționalitatea sau originea petentului, cetățean ecuadorian.

Opinie separată cu privire la constatare, exprimată de dna. Cerasela Claudia Bănică și dna. Cătălina Olteanu - membre ale Colegiului director

În **dezacord** cu soluția pronunțată cu majoritatea voturilor membrilor Colegiului director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării prezentei la ședința de deliberări din data de 10.05.2023 (soluție prin care s-a constatat că refuzul la îmbarcare al petenților reprezintă o măsură justificată obiectiv), **formulăm prezenta opinie separată**, apreciind că, pentru considerentele ce vor fi redată în continuare, reprezintă discriminare refuzul companiei Wizz Air Hungary Ltd. Budapest privind îmbarcarea petenților în data de 19.08.2021, pentru zborul Cluj-Napoca nr. W633365, cu destinația Germania, pe motivul neprezentării de către petent (*cetățean non-UE - ecuadorian, căsătorit cu persoană de cetățenie română, deținător de permis de ședere pe termen lung în România*), a unei vize aplicată pe pașaport pentru țara de destinație.

În prezenta opinie arătăm faptul că, potrivit legislației Uniunii Europene, refuzul unei companii aeriene de a îmbarca un cetățean non UE care deține permis de ședere în

România pe termen lung pentru reîntregirea familiei pe motiv că nu deține carte de rezidență sau viză de intrare în Germania este abuzivă și discriminatorie prin încălcarea dreptului la liberă circulație a petenților, drept garantat de aquis-ul comunitar dar și de legislația României atât cetățenilor români cât și cetățenilor străini care locuiesc în România.

I. Cu privire la lipsa deținerii de către petentul Antonio Xavier Mero Bermeo a unei cărți de rezidență, legat de care membrii majoritari au susținut argumentul părții reclamante că transpunerea art. 10 și 11 din Directiva 2004/38 față de cetățenii non-UE, membrii de familie ai cetățenilor români, s-a realizat prin intermediul *Ordonanței de urgență nr. 102/2005 privind libera circulație pe teritoriul României a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene, Spațiului Economic European și a cetățenilor Confederației Elvețiene*, considerăm că este eronată deoarece au interpretat că sintagmei de „*Permis de ședere de membru de familie pentru un cetățean a/Uniunii*” îi corespunde sintagma de „*Carte de rezidență pentru membrul de familie al unui cetățean al Uniunii Europene*”.

Din economia textului de lege invocat de către partea reclamată rezultă foarte clar că respectivele prevederi legale se referă și se aplică cetățeanului Uniunii Europene (orice persoană care are cetățenia unuia dintre statele membre ale Uniunii Europene, altul decât România, a se vedea art. 2 din OUG nr. 102/2005) și membrilor acestora de familie, care îi însoțesc sau li se alătură pe teritoriul României, nefiind astfel aplicabilă în prezenta speță petenților.

Or, în raport cu obiectul petiției, reținem că în cauza dedusă soluționării, legislația națională aplicabilă petenților este de Ordonanța de urgență nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată, care reglementează intrarea, șederea și ieșirea străinilor pe teritoriul României sau de pe teritoriul României, drepturile și obligațiile acestora, precum și măsuri specifice de control al imigrației, în conformitate cu obligațiile asumate de România prin documentele internaționale la care este parte (art. 1). Este evident că în cuprinsul Ordonanței de urgență nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România nu se menționează că despre cartea de rezidență, întrucât **pentru cetățeanul străin (non-EU), membru de familie al cetățeanului român (nu al cetățeanului Uniunii Europene), statul român acordă (pentru obținerea dreptului de ședere) doar „Permis de ședere de membru de familie pentru un cetățean a/Uniunii”** (vezi secțiunea 2, articolele 107-117), permis care poate fi pentru ședere temporară sau permanentă. Terminologia invocată de către partea reclamată “carte de rezidență” (residence card), folosită ca terminologia oficială standard în varianta în engleză a Directivei 38/2004 a Comisiei Europene este echivalentul „**Permisului de ședere**” în varianta oficială în limba română a Comisiei Europene a Directivei 38/2004, precum și în legislația de specialitate din România (vezi, O.U.G. nr. 194/2002 revizuita).

II. Cu privire la lipsa vizei de intrare pentru Germania a petentului A X M B

Cu titlu preliminar precizăm că permisul de ședere pe termen lung pentru reîntregirea familiei, deținut de către petentul A X M B este echivalentul fostului permis de ședere permanentă, noua terminologie fiind introdusă prin Legea 157/2011 de modificare a O.U.G. nr. 194/2002, punctul 172, care stabilește că în tot cuprinsul ordonanței de urgență, sintagma “*permis de ședere permanentă*” se înlocuiește cu sintagma “*permis de*

ședere pe termen lung", iar sintagma "drept de ședere permanentă" se înlocuiește cu sintagma "drept de ședere pe termen lung".

Cu privire la teza II din argumentul părții reclamate, trebuie să subliniem că legislația U.E și jurisprudența Curții Europene de Justiție recunoaște dreptul cetățeanului non EU cu drept de ședere de a calatori fără viză în statele membre U.E.

În această privință menționăm că prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu pentru România, urmare aderării la Uniunea Europeană, au prioritate față de dispozițiile din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare (art. 148 alin. (2) din Constituție). Astfel, în raport cu obiectul prezentei spețe, reținem că articolul 24 alin. (1) din Directiva 2004/38/CE confirmă angajament fundamental pentru egalitatea de tratament exprimat la articolul 18 din TFUE și la articolul 21 alineatul (1) din Carta Uniunii Europene. În plus, stabilește că „*beneficiul acestui drept se extinde asupra membrilor familiei care nu sunt resortisanți ai unui stat membru și care au drept de ședere sau ședere permanentă*”.

Mai exact, Directiva 2004/38 urmărește să faciliteze exercitarea dreptului fundamental și individual de liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre, care este conferit în mod direct cetățenilor Uniunii prin articolul 21 alineatul (1) TFUE, și care are, printre altele, ca obiect, să consolideze acest drept, inclusiv prin recunoașterea acestui drept și membrilor de familie. (A se vedea în acest sens, *Hotărârea din 25 iulie 2008, Metock și alții, C-127/08, Rep., punctele 59 și 82, Hotărârea din 7 octombrie 2010, Lassal, C-162/09, Rep., p. I-9217, punctul 30, Hotărâre din 5 mai 2011, C-434/09, McCarthy și alții împotriva Secretary of State for the Home Department, punctul 28, Hotărârea din 12 martie 2014, C 456/12, O. și B. împotriva Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, punctul 35).*

În acest sens, Directiva 2004/38 reglementează dreptul de ședere prin art. 5 alin. 2, articol care prevede că *membrilor de familie care nu au cetățenia unui stat membru li se cere numai să posede o viză de intrare, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 539/2001 sau, dacă este cazul, cu legislația internă. În sensul prezentei directive, deținerea permisului de ședere valabil menționat la articolul 10 scutește membrii de familie de obligația de a obține o viză [...]*”.

Art. 10 al aceluiași act normativ menționează că *dreptul de ședere al membrilor de familie ai unui cetățean al Uniunii care nu sunt resortisanți ai unui stat membru se confirmă prin eliberarea unui document intitulat „Permis de ședere de membru de familie pentru un cetățean al Uniunii în termen de cel mult șase luni de la data la care aceștia prezintă cererea. [...]*”

Mai exact, Curtea a clarificat că prevederile art. 21 alin. (1) TFUE și ale Directivei 2004/38 nu conferă niciun drept autonom resortisanților statelor terțe, ci sunt drepturi derivate din exercitarea libertății de circulație de către un cetățean al Uniunii, însă refuzul recunoașterii unui astfel de drept este de natură să aducă atingere libertății de circulație a cetățeanului Uniunii. (A se vedea în acest sens, *Hotărârea din 10 octombrie 2013, Alokpa și alții, C-86/12, punctul 22, Hotărârea din 12 martie 2014, O. și B. împotriva Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, C 456/12, pct. 37).*

În exercitarea dreptului fundamental și individual de liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre a cetățenilor unor state terțe - membri de familie ai unui

cetățean al Uniunii, Curtea Europeană de Justiție a Uniunii Europene (CJUE) a statuat că NU ESTE RELEVANTĂ forma sau durata permisului de ședere.

Astfel, în cauza C-754/18 *Ryan Air Designated Activity Company împotriva Országos Rendőr-főkapitányság*, Curtea, în interpretarea articolului 5 al Directivei 2004/38, statuează că **“de scutirea de obligația de a obține o viză pentru a intra pe teritoriul statelor membre ar trebui să beneficieze membrii de familie ai unui cetățean al Uniunii care a obținut deja “un” permis de ședere. Rezultă că faptul de a fi obținut un permis de ședere, oricare ar fi acesta, în temeiul dispozițiilor Directivei 2004/38, justifică scutirea acestora din urmă de obligația de a obține o viză.”** Mai exact, Curtea, prin această cauză, explică că ambele permise de ședere, atât cel temporar prevăzut de către art. 10 alin. (1) al Directivei, cât și cel de ședere permanentă (echivalentul în contextul românesc a permisului de ședere pe termen lung- vezi Legea 157/2011 de modificare a O.U.G. nr. 194/2002) prevăzut la articolul 20 al Directivei, scutesc o persoană care nu are cetățenia unui stat membru, dar care este membru de familie al unui cetățean al Uniunii și care este titularul unui astfel de permis, de obligația de a obține o viză pentru a intra pe teritoriul oricărui stat membru (punctele 26-38).

În cauza C-584/18, *D. Z. împotriva Blue Air – Airline Management Solutions SRL*, CJUE a stabilit că Articolul 3 alineatul (1) din Decizia nr. 565/2014/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de introducere a unui regim simplificat de control al persoanelor la frontierele externe, bazat pe recunoașterea unilaterală de către Bulgaria, Croația, Cipru și România, a anumitor documente ca fiind echivalente cu vizele naționale ale acestora pentru tranzitul sau șederea preconizată pe teritoriile lor pentru o perioadă care nu depășește 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile și de abrogare a Deciziilor nr. 895/2006/CE și nr. 582/2008/CE, trebuie interpretat în sensul că produce un efect direct și **crează, în beneficiul resortisanților țărilor terțe, drepturi de care aceștia se pot prevala împotriva statului membru de destinație, în special cel de a nu fi supuși obligației de a deține viză pentru intrarea pe teritoriul statului membru respectiv în cazul în care acești resortisanți dețin o viză de intrare sau un permis de ședere cuprins în lista documentelor care beneficiază de o recunoaștere pe care statul membru menționat s-a angajat să o aplice, în conformitate cu această decizie (punctul 104).**

În continuare, Curtea a decis că **dreptul Uniunii trebuie interpretat în sensul că un operator de transport aerian care, în mod direct sau prin intermediul reprezentanților și al mandatarilor săi de pe aeroportul din statul membru de plecare, refuză îmbarcarea unui pasager invocând refuzul intrării opus de autoritățile statului membru de destinație nu se poate considera că acționează ca o emanație a statului respectiv, astfel încât pasagerul vătămat nu îi poate opune acestuia în mod întemeiat Decizia nr. 565/2014 în fața unei instanțe din statul membru de plecare pentru a obține despăgubiri pentru încălcarea dreptului său de a intra pe teritoriul statului membru de destinație fără să fie în posesia unei vize emise de acesta din urmă, mai ales dacă refuzul de intrare respectiv nu a fost obiectul unei decizii scrise și motivate, notificată în prealabil resortisantului de către statul de destinație (Cauza C-584/18, D. Z. împotriva Blue Air – Airline Management Solutions SRL, punctul 104).**

În Cauza C-202/13, *McCarthy și alții*, CJUE a întărit acest principiu, stabilind că statele membre ale U.E. nu pot refuza cetățenilor unor state terțe - membri de familie ai unui

cetățean al Uniunii, care dețin un permis de ședere valabil, **dacă autoritățile naționale competente nu au efectuat o examinare individuală a cazului particular** (*Hotărârea din 18 Decembrie 2014, C-202/13, The Queen, on the application of Sean Ambrose McCarthy and Others v. Secretary of State for the Home Department, punctul 53*).

În dreptul național, Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal a reiterat prin Decizia nr. 4749/2021 că titularii unui drept de ședere permanentă beneficiază, în condițiile legii, de tratament egal cu cetățenii români, așa cum este prevăzut la art. 75 din O.U.G. nr. 194/2002, deoarece statutul de cetățean străin cu drept de ședere permanentă în România este cel mai apropiat de statutul de cetățean român, fiind de fapt ultima etapă înainte de obținerea cetățeniei române. Ca urmare, **titularul unui permis de ședere permanentă/ pe termen lung pe teritoriul României, în calitate sa de membru al Uniunii Europene, poate intra și rămâne până la 90 de zile în orice stat membru al Uniunii Europene fără obligativitatea obținerii în prealabil a unei vize de intrare, adică fără ca autoritățile statului respectiv să mai procedeze la vreo verificare, deși altfel cetățenii statelor terțe sunt supuși unor verificări amănunțite.**

Reținem faptul că în baza permisului de ședere, statul român acordă membrilor de familie ai cetățenilor români recunoașterea și respectarea dreptului la liberă circulație pe teritoriul României și pe teritoriul statelor membre, cu aplicarea legislației statului membru. Așadar, este evident că petentul A X M B se bucură de toate drepturile conferite de legea română ca și un cetățean român, precum și de celelalte drepturi recunoscute cetățenilor români pe teritoriul statelor membre ale Uniunii Europene.

În acest sens, constatăm că statul german, statul de destinație a petenților, prin Secțiunea 2, alin. (4) din Legea privind libertatea generală de circulație a cetățenilor UE prevede că cetățenii UE nu au nevoie de viză pentru a intra pe teritoriul federal sau de un titlu de rezidență pentru a rămâne pe teritoriul federal. Persoanele aflate în întreținere care nu sunt cetățeni UE au nevoie de viză pentru a intra pe teritoriul federal, conform prevederilor pentru străinii cărora li se aplică Legea privind rezidența. **Deținătorii unui permis de ședere valabil eliberat de Germania sau de un alt stat membru al Uniunii Europene în conformitate cu articolul 5 alineatul (2) din Directiva 2004/38/CE** a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul cetățenilor Uniunii și membrii familiei acestora să se deplaseze și să locuiască liber pe teritoriul statelor membre, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE (JO UE L 229, p. 35) **sunt scutite de obligația de a deține viză.** (*Die Übersetzung berücksichtigt die Änderung(en) des Gesetzes durch Artikel 6 des Gesetzes vom 21. Dezember 2015 (BGBl. I S. 2557/ Legea privind libertatea de circulație/UE din 30 iulie 2004, Monitorul de drept federal I p. 1950, 1986, modificată ultima dată prin articolul 6 din Legea din 21 decembrie 2015, Monitorul de drept federal I p. 2557, document ce poate fi accesibil în limba engleză la link-ul; https://www.gesetze-im-internet.de/englisch_freiz_gg_eu/englisch_freiz_gg_eu.html#p0016)*

Alin ((5) al aceluiași act normativ stabilește că deținerea unei cărți de identitate sau a unui pașaport valabil este suficientă pentru o ședere de până la trei luni a cetățenilor UE. **Persoanele aflate în întreținere care nu sunt cetățeni ai UE au același drept dacă dețin un pașaport sau un înlocuitor de pașaport recunoscut sau aprobat în alt mod**

și dacă însoțesc cetățeanul UE sau imigrează ulterior pentru a se alătura cetățeanului UE pe teritoriul federal.

De asemenea, Ministerului Afacerilor Externe al Germaniei pe site-ul oficial menționează clar că cetățenii non-UE deținătorii unui permis de ședere pentru reîntregirea familiei nu necesită viză de intrare pe teritoriul german (*vezi <https://www.auswaertiges-amt.de/en/visa-service/buergerservice/faq/01aa-visa-unionsbuerger/606750>, informația în limba engleză*).

În domeniul drepturilor omului, conform prevederilor O.G. nr. 137/2000, republicată, prin raportare la elementele constitutive ale unei fapte de discriminare, constatăm faptul că petenții au suferit un tratament diferențiat pe criteriul "cetățenie" (între criteriu invocat și faptele imputate părții reclamate existând un evident raport de cauzalitate, refuzul îmbarcării având în vedere exclusiv cetățenia non-UE a petentului și interpretarea eronată a legislației privind drepturile acestuia pe teritoriul statelor UE), fiind în mod evident afectat dreptul la libertatea circulației a tuturor petenților.

În virtutea inversării sarcinii probei, partea reclamată avea obligația de a prezenta justificări obiective pe baza cărora să motiveze refuzul îmbarcării, inclusiv prin prezentarea unor situații similare. În acest sens, constatăm că nu a fost inversată sarcina probei în prezenta cauză, din analiza celor expuse de partea reclamată neputând fi reținute susțineri care să justifice necesitatea condiționării îmbarcării petenților de prezentarea unei vize pentru Germania pentru cetățeanul A X M B, în special ținând cont de faptul că nu s-a demonstrat că pe numele acestuia figurează o alertă conform art. 24 din Regulamentul nr. 1987/2006 al Parlamentului European și al Consiliului, alertă conform căreia persoana în cauză reprezintă un pericol pentru apărarea și securitatea națională, ordinea, sănătatea ori morala publică - astfel cum este precizat la art. 6, alin. (1), lit. h) din O.U.G. nr. 194/2002.

Raportând dispozițiile legale aplicabile la datele concrete ale speței și jurisprudenței invocate nu poate fi acreditată susținerea părții reclamate potrivit căreia refuzul de îmbarcare a petentului este lipsa cărții de rezidență, deoarece documentul oficial și recunoscut de legislația națională și europeană care atestă dreptul de ședere a unui cetățean străin al unei țări (non-UE), căsătorit cu cetățean român este permisul de ședere care îi conferă libertatea de circulație în oricare stat membru al Uniunii Europene fără obligativitatea vizei. Pe cale de consecință, considerăm că interpretarea majoritară reprezintă o eroare prin interpretarea unui act normativ neaplicabil prezentei spețe, încălcând dreptul la un proces echitabil al petenților, acesta neputând fi considerat drept efectiv decât în cazul în care susținerile părților sunt examinate în baza legislației aplicabile.

Având în vedere motivele expuse mai sus, constatăm că se întrunesc cumulativ elementele constitutive ale unei fapte de discriminare prevăzute art. 2 alin. 1 și art. 10 lit. H și art. 15 din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată.

Cadrul legislativ

Apreciem incidente în speța de față următoarele documente ale Uniunii Europene Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene

- **art. 21** (ex-art. 18): „(1) Orice cetățean al Uniunii are dreptul de liberă circulație și de ședere pe teritoriul statelor membre, sub rezerva limitărilor și condițiilor prevăzute de tratate și de dispozițiile adoptate în vederea aplicării acestora. (2) În cazul în care o

acțiune a Uniunii se dovedește necesară pentru atingerea acestui obiectiv și în care tratatele nu a prevăzut puteri de acțiune în acest sens, Parlamentul European și Consiliul, hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară, pot adopta dispoziții menite să faciliteze exercitarea drepturilor menționate la alineatul (1). (3) În aceleași scopuri ca cele menționate la alineatul (1) și în cazul în care tratatele nu au prevăzut puteri de acțiune în acest sens, Consiliul, hotărând în conformitate cu o procedură legislativă specială, poate adopta măsuri în domeniul securității sociale sau al protecției sociale. Consiliul hotărăște în unanimitate, după consultarea Parlamentului European.”

Carta Uniunii Europene

▪ **art. 45 - Libertatea de circulație și de ședere:** “(1) Orice cetățean al Uniunii are dreptul de circulație și de ședere liberă pe teritoriul statelor membre. (2) Libertatea de circulație și de ședere poate fi acordată, în conformitate cu tratatele, resortisanților țărilor terțe stabiliți legal pe teritoriul unui stat membru.”

DIRECTIVA 2004/38/CE A Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora

▪ **art. 5 alin. 2 și 3– Dreptul de intrare:** “(2) Membriilor de familie care nu au cetățenia unui stat membru li se cere numai să posede o viză de intrare în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 539/2001 sau, dacă este cazul, cu legislația internă. În sensul prezentei directive, deținerea permisului de ședere valabil menționat la articolul 10 scutește membrii de familie de obligația de a obține o viză. Statele membre acordă acestor persoane toate facilitățile pentru a obține vizele necesare. Aceste vize se eliberează gratuit, în cel mai scurt termen și pe baza unei proceduri accelerate.

(3) Statul membru gazdă nu aplică ștampila de intrare sau de ieșire în pașaportul membrilor de familie care nu au cetățenia unui stat membru, dacă aceștia prezintă permisul de ședere menționat la articolul 10.”

▪ **art. 10 - Eliberarea permiselor de ședere:** “(1) Dreptul de ședere al membrilor de familie ai unui cetățean al Uniunii care nu sunt resortisanți ai unui stat membru se confirmă prin eliberarea unui document intitulat „Permis de ședere de membru de familie pentru un cetățean al Uniunii în termen de cel mult șase luni de la data la care aceștia prezintă cererea. O confirmare a depunerii cererii pentru permisul de ședere se eliberează imediat.”

▪ **alin. (1) din art. 24 - Egalitatea de tratament:** „Sub rezerva dispozițiilor speciale prevăzute expres de tratat și de dreptul derivat, orice cetățean al Uniunii care, în temeiul prezentei directive, își are reședința pe teritoriul statului membru gazdă se bucură de egalitate de tratament în raport cu resortisanții statului membru respectiv în domeniul de aplicare al tratatului. Beneficiul acestui drept se extinde asupra membrilor de familie care nu au cetățenia unui stat membru și care au dreptul de ședere sau dreptul de ședere permanentă.”

Regulamentul nr. 1987/2006 al Parlamentului European și al Consiliului

▪ **art. 24 privind Condițiile pentru emiterea semnalărilor ca inadmisibil sau având interdicție de ședere:** „(1) Datele cu privire la resortisanții din țări terțe care fac obiectul unei semnalări ca inadmisibil sau având interdicție de ședere sunt introduse pe baza unei semnalări naționale care este rezultatul unei decizii luate de autoritățile administrative sau de instanțele judecătorești competente cu respectarea normelor de procedură prevăzute de legislația națională, pe baza unei evaluări individuale. Căile de

atac împotriva acestei decizii se exercită în conformitate cu legislația națională. (2) O semnalare este introdusă atunci când decizia menționată la alin. (1) se întemeiază pe amenințarea la adresa ordinii sau a securității publice sau la adresa securității naționale pe care o poate constitui prezența unui resortisant dintr-o țară terță pe teritoriul unui stat membru. O astfel de situație se prezintă în special în cazul: (a) unui resortisant dintr-o țară terță care a fost condamnat într-un stat membru pentru o infracțiune care se pedepsește cu închisoarea de cel puțin un an; (b) unui resortisant dintr-o țară terță față de care există motive serioase să se creadă că a comis o infracțiune gravă sau despre care există indicii reale că intenționează să comită o astfel de infracțiune pe teritoriul unui stat membru. (3) O semnalare poate fi de asemenea introdusă atunci când decizia prevăzută la alin. (1) se întemeiază pe faptul că resortisantul dintr-o țară terță a făcut obiectul unei măsuri de îndepărtare, de refuz al intrării sau de expulzare care nu a fost abrogată sau suspendată și care conține sau este însoțită de o interdicție de intrare sau, după caz, de ședere, întemeiată pe nerespectarea reglementărilor naționale privind intrarea sau șederea resortisanților din țări terțe. (4) Prezentul articol nu se aplică persoanelor menționate la articolul 26. (...).”

**Raportat la legislația națională, reținem a fi incidente următoarele prevederi legale:
Constituția României**

- **art. 18 - Cetățenii străini și apatrizii:** „(1) Cetățenii străini și apatrizii care locuiesc în România se bucură de protecția generală a persoanelor și a averilor, garantată de Constituție și de alte legi.”
- **art. 25 - Libera circulație:** „(1) Dreptul la liberă circulație, în țară și în străinătate, este garantat. Legea stabilește condițiile exercitării acestui drept. (2) Fiecărui cetățean îi este asigurat dreptul de a-și stabili domiciliul sau reședința în orice localitate din țară, de a emigra, precum și de a reveni în țară.”
- **alin. (1) din art. 26 - Viața intimă, familială și privată:** „(1) Autoritățile publice respectă și ocrotesc viața intimă, familială și privată.”
- **art. 53 alin. (1) teza I:** “Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor”.

O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată

- **art. 10 lit. h):** „Constituie contravenție, conform prezentei ordonanțe, dacă fapta nu intră sub incidența legii penale, discriminarea unei persoane fizice, a unui grup de persoane din cauza apartenenței acestora ori a persoanelor care administrează persoana juridică la o anumită rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială sau la o categorie defavorizată, respectiv din cauza convingerilor, vârstei, sexului sau orientării sexuale a persoanelor în cauză prin: h) refuzarea acordării pentru o persoană sau un grup de persoane a unor drepturi sau facilități.”

Ordonanța de urgență nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată

- **art. 1 - Domeniul de reglementare:** „Prezenta ordonanță de urgență constituie cadrul prin care sunt reglementate intrarea, șederea și ieșirea străinilor pe teritoriul României sau de pe teritoriul României, drepturile și obligațiile acestora, precum și măsuri specifice de control al imigrației, în conformitate cu obligațiile asumate de România prin documentele internaționale la care este parte.”

▪ **art. 71 - Condiții de acordare a dreptului de ședere pe termen lung:**

*"(1) Dreptul de ședere pe termen lung se acordă străinilor prevăzuți la art. 70 alin. (1), dacă îndeplinesc cumulativ următoarele condiții: a) **au avut drept de ședere temporară sau au beneficiat de protecție internațională pe teritoriul României, în mod continuu în ultimii 5 ani anteriori depunerii cererii, astfel:** (i) în această perioadă nu au absentat de pe teritoriul României mai mult de 6 luni consecutive și nu depășesc 10 luni de absență în total. Nu se consideră absență de pe teritoriul României dacă prin natura serviciului străinul s-a deplasat în străinătate pentru desfășurarea unor activități de transport internațional și prezintă înscrisuri doveditoare în acest sens. (...); b) fac dovada deținerii mijloacelor de întreținere la nivelul salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată, cu excepția străinilor membri de familie ai cetățenilor români; c) fac dovada asigurării sociale de sănătate; d) fac dovada deținerii legale a spațiului de locuit, în condițiile legii; e) cunosc limba română cel puțin la un nivel satisfăcător; f) nu prezintă pericol pentru securitatea națională; g) nu constituie o amenințare la adresa ordinii publice. Condiția se consideră îndeplinită dacă străinul nu a săvârșit, cu intenție, infracțiuni pe teritoriul României pentru care i s-a aplicat o pedeapsă privativă de libertate mai mare de 5 ani."*

Ordonanța de urgență nr. 102/2005 privind libera circulație pe teritoriul României a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene, Spațiului Economic European și a cetățenilor Confederației Elvețiene

▪ Art. 1 - *Prezenta ordonanță de urgență stabilește condițiile de exercitare a dreptului la liberă circulație, de rezidență și de rezidență permanentă pe teritoriul României, precum și limitele exercitării acestor drepturi din motive de ordine publică, securitate națională sau sănătate publică ale următoarelor categorii de persoane: a) cetățenii Uniunii Europene și ai statelor membre ale Spațiului Economic European și membrii acestora de familie, care îi însoțesc sau li se alătură; b) cetățenii Confederației Elvețiene și membrii acestora de familie, care îi însoțesc sau li se alătură.*

▪ Art. 2. - (1) *În aplicarea prevederilor prezentei ordonanțe de urgență, termenii și expresiile de mai jos au următorul înțeles: 1. cetățean al Uniunii Europene - orice persoană care are cetățenia unuia dintre statele membre ale Uniunii Europene, altul decât România; 2. stat membru - stat membru al Uniunii Europene, altul decât România; 3. membru de familie: a) soțul sau soția; b) descendenții în linie directă, indiferent de cetățenie, care nu au împlinit vârsta de 21 de ani sau care se află în întreținerea cetățeanului Uniunii Europene, precum și cei ai soțului/soției; c) ascendenții în linie directă, indiferent de cetățenie, care se află în întreținerea cetățeanului Uniunii Europene, precum și cei ai soțului/soției; 4. drept de rezidență - dreptul cetățeanului Uniunii Europene de a rămâne și de a locui pe teritoriul României, în condițiile legii; 5. rezident - cetățean al Uniunii Europene sau membru de familie al acestuia care își exercită dreptul la liberă circulație și rezidență pe teritoriul României, în condițiile legii; 6. persoană aflată în întreținere - orice alt membru de familie, indiferent de cetățenie, care nu se încadrează în definiția prevăzută la pct. 3 și care, în țara de origine ori de proveniență, se află în întreținerea sau gospodărește împreună cu cetățeanul Uniunii Europene ori se află în situația în care, din motive medicale grave, este necesară asistența personală a acestuia; 7. partener - persoana care conviețuiește cu cetățeanul Uniunii Europene, dacă parteneriatul este înregistrat conform legii din statul membru de origine ori de proveniență sau, în cazul în care parteneriatul nu este înregistrat, relația de conviețuire poate fi dovedită; (...); 9. statut de lucrător - situația cetățenilor Uniunii*

Europene care desfășoară pe teritoriul României activități dependente sau activități independente, în condițiile legii. (...)

▪ Art. 3. - (1) Cetățenii Uniunii Europene și membrii acestora de familie care își exercită dreptul de rezidență pe teritoriul României beneficiază de egalitate de tratament cu cetățenii români în domeniul de aplicare a tratatelor Uniunii Europene, sub rezerva prevederilor acestor tratate și a dispozițiilor adoptate în aplicarea lor. (2) Persoanele aflate în întreținere, precum și partenerul beneficiază de drepturile membrilor de familie ai cetățeanului Uniunii Europene privind intrarea și rezidența pe teritoriul României, în condițiile stabilite de prezenta ordonanță de urgență. (3) Exercițarea unui drept sau îndeplinirea unei formalități administrative de către cetățenii Uniunii Europene ori de către membrii lor de familie nu este condiționată de posesia unui document eliberat de autoritățile române în condițiile prezentei ordonanțe de urgență, dacă, prin orice alt mijloc de probă, persoana interesată dovedește că este beneficiară a aceluși drept.

▪ Art. 16. - (1) În vederea luării în evidență și eliberării cărții de rezidență, membrii de familie prevăzuți la art. 12 alin. (2) trebuie să depună la sediul formațiunii teritoriale competente a Oficiului Român pentru Imigrări, în termen de 3 luni de la data intrării pe teritoriul României, o cerere însoțită de următoarele documente: a) pașaport valabil; b) actul de stare civilă care atestă existența căsătoriei sau, după caz, documentul care atestă legătura de rudenie cu cetățeanul Uniunii Europene, în condițiile art. 9 alin. (6). (...) (4) La depunerea cererii prevăzute la alin. (1) organele competente eliberează solicitantului o adeverință care face dovada dreptului de rezidență până la eliberarea cărții de rezidență. Cartea de rezidență va fi eliberată în cel mult 90 de zile de la depunerea cererii. (5) În termenul prevăzut la alin. (4), organele competente efectuează toate verificările necesare pentru constatarea îndeplinirii condițiilor pentru emiterea cărții de rezidență, (...). (6) Dacă, pe baza verificărilor prevăzute la alin. (5), organele competente care au primit cererea constată că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de prezenta ordonanță de urgență, eliberează solicitantului "cartea de rezidență pentru membrul de familie al unui cetățean al Uniunii Europene", în termenul prevăzut la alin. (4). (7) În cazul solicitărilor ulterioare, dacă sunt îndeplinite prevederile prezentei ordonanțe de urgență, cartea de rezidență se eliberează în cel mult 30 de zile de la data depunerii cererii.

▪ Art. 17. - „(1) Valabilitatea cărții de rezidență prevăzută la art. 16 alin. (4) este de până la 5 ani de la data emiterii, dar nu mai mare decât perioada de rezidență a cetățeanului Uniunii Europene al cărui membru de familie este. (...)”

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, cu **8 voturi pentru** și **2 voturi împotriva** din numărul membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Respinge excepția lipsei calității procesuale de folosință a părții reclamate Wizz Air – Sucursala Otopeni.
2. Respinge excepției lipsei calității procesuale active a 3 dintre cei 4 petenți (soția și cei 2 copii).
3. Faptele sesizate nu reprezintă discriminare așa cum este prevăzută de art. 2 alin.(1) din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată – măsura este justificată obiectiv.
4. O copie a prezentei hotărâri se va comunica părților.

VII. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, în termen de 15 zile de la data primirii, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului director prezenți la ședință:

ASZTALOS Csaba Ferenc – Membru

BABUȘ Radu – Membru

BĂNICĂ Claudia Cerasela – Membru

DIACONU Adrian Nicolae – Membru

JURA Cristian - Membru

MOȚA Maria - Membru

OLTEANU Cătălina – Membru

POPA Claudia Sorina – Membru

RAIU Cătălin Valentin – Membru

SĂVULESCU Radu – Cosmin - Membru

Data redactării: 06.10.2023
Redactată și motivată R.B./F.L.I.

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare cu modificările și completările ulterioare, republicată și Legii nr. 554/2000 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu

